

[Holger Eriksen.]

kommissionens betænkning. Også det var med i den programtale, som daværende statsminister Hans Hedtoft holdt ved rigsdagens åbning. Jeg er klar over, at der endnu ikke har været tid for regeringen til at fremsætte et sådant forslag, hvorfor et midlertidigt indgreb er nødvendigt på det foreliggende område, men jeg advarer iøvrigt i al almindelighed mod de stykkevise reformer.

Den højtærede finansminister har ved behandlingen af ligningsloven fået et indtryk af, hvilke stærke ønsker der er fremme om ændringer på disse områder. De to lovforslag, der behandles her, er udtryk for ønsker om ændringer på andre områder, og jeg udtaler derfor håbet om, at et forslag til en almindelig skattereform må blive forelagt i denne samling, således at det kan blive gennemført i begyndelsen af næste samling. Der er ventet tilstrækkeligt på denne sag i de mange år, skattekommissionen har arbejdet.

Med hensyn til enkeltheder i de forelagte forslag må jeg tage visse forbehold. Jeg er enig i, at ejendomsskylden til staten og den kommunale udligningsfond ikke bør ydes med et større beløb end efter den gamle vurdering, medens udskrivningen af grundskyld bør forblive som hidtil, altså efter de samme regler som hidtil. Derved brydes efter begge forslag den yderst uheldige forbindelse, der hidtil har været mellem ejendomsskyld, altså bygningsskyld, og grundskyld. I den tid, jeg var kommunalmand, var der ikke meget, der irriterede mig mere end den omstændighed, at hvis man ville gøre det yderst fornuftige at hæve grundskyldpromillen, var man tvunget til samtidig at gennemføre en tilsvarende forhøjelse af ejendomsskyldpromillen, skønt en sådan foranstaltning måtte forekomme meningsløs. Retsforbundets forslag går imidlertid et skridt videre, idet det giver købstadkommunerne ret til at udskrive grundskyld i ubegrænset omfang. I almindelighed har jeg stor sympati for denne tanke. Jeg synes, det er urimeligt, at man hidtil gennem lovgivningen har fastsat meget snævre grænser for den grundskyld, som købstadkommunerne kunne udskrive, men jeg stiller mig meget tvivlende overfor spørgsmålet om, hvorvidt det er psykologisk rigtigt at foretage en ændring her på et tidspunkt, hvor lejens størrelse er bundet, hvilket igen vil sige, at en ændring af denne karakter vil give ny næring til grundejernes krav om højere husleje. For at en forhøjelse af grund-

skyldpromillen kan virke efter sin hensigt, må der ikke være bolignød.

Det kan vel også tænkes, at rigsdagen snart får lejlighed til at tage standpunkt til gennemførelsen af fuld grundskyld, og i så fald klares formodentlig hele problemet. Derfor synes jeg ikke, der er nogen grund til, at man beskæftiger sig med det på nærværende tidspunkt.

Spørgsmålet om, hvorvidt man skal binde den kommunale ejendomsskyld på samme måde som foreslået for staten og udligningsfonden, må nærmere overvejes. Det er nemlig mere kompliceret, end det ser ud til. Jeg tror ganske afgjort, det er nødvendigt at øge det fradragsbeløb, der gives både for den første lejlighed og for hver af de følgende lejligheder. Ellers kan man jo sige om den kommunale ejendomsskyld, bortset fra købstæderne, at jo højere det samlede vurderingsbeløb er, des mindre bliver promillerne, hvorfor en binding faktisk ikke er nødvendig. Der gives ækvivalent for den højere vurdering gennem de lavere promiller. Jeg har allerede nævnt, at denne betragtning ikke gælder købstadkommunerne, der har faste promiller. Skulle man imidlertid bestemme sig for ikke at røre ved den kommunale ejendomsskyld i almindelighed, må man som sagt afbøde virkningerne, navnlig for købstadkommunerne, men også for nogle af de mindre ejendomme, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) talte om, ved at øge fradraget betydeligt.

Det lovforslag, det radikale venstre har fremsat, går endvidere ud på at fritage alt nybyggeri for bygningsskat. Meget nybyggeri får jo i forvejen en tidsbegrænset skattefrihed, og jeg nærer ikke tvivl om, at i det øjeblik, grundskyldsreformen er gennemført, ophører al skat på nybyggeri, men indtil det er sket, kan der være visse betænkeligheder ved således uden videre at ophæve al beskatning af nybyggeri. Den skattefrihed, der allerede gives, er i forvejen et stort problem for mange hurtigt voksende forstadskommuner. Lad os tage et eksempel. En sådan kommune har fastsat, at 25 pct. af dens udgifter dækkes ved udskrivning på fast ejendom. I løbet af kort tid fordobles dens indbyggerantal, og dermed fordobles sandsynligvis også dens udgifter. De nye borgere bor i skattefri ejendomme; altså bliver de fordoblede udgifter væltet over på de gamle ejendomsbesiddere. Man kan derfor sige, at den procentdel af udgifterne, der dækkes ved udskrivning på fast ejendom, kan ændres fra 25 til 20, 15 eller